

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 10 december 2012 in zaak nr. 12/36735 in het geding tussen:

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 21 november 2012 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 december 2012 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. De staatssecretaris klaagt in grief 1 dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij, gelet op de duur van de strafrechtelijke detentie, de volgens paragraaf A6/5.3.7.1. van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: de Vc 2000) op hem rustende inspanningsverplichting zoveel mogelijk te voorkomen dat de vreemdeling na die detentie in vreemdelingenbewaring moet worden gesteld onvoldoende is nagekomen.

Daartoe voert de staatssecretaris aan dat, voor zover thans van belang, de rechtbank heeft miskend dat de einddatum van de strafrechtelijke detentie eerst middels het vonnis van de politierechter te Haarlem van 23 oktober 2012 bekend is geworden. Volgens de staatssecretaris valt niet in te zien waarom hij met de nadien door hem verrichtte handelingen niet aan zijn inspanningsverplichting heeft voldaan.

1.1. Volgens voormelde paragraaf van de Vc 2000 is het uitgangspunt dat zoveel mogelijk voorkomen dient te worden dat vreemdelingen na hun strafrechtelijke detentie in vreemdelingenbewaring gesteld moeten worden. Toch kan het voorkomen dat een vreemdeling na zijn detentie in vreemdelingenrechtelijke bewaring gesteld moet worden. Dit kan zich voordoen bij detentie waarvan niet bij voorbaat de datum van ontslag vaststaat, zoals bij voorlopige hechtenis of een nog niet onherroepelijk vonnis, aldus deze paragraaf.

Zoals de rechtbank terecht onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2002 in zaak nr. 200200103/1 (JV 2002/141) heeft overwogen, behelst deze passage een inspanningsverplichting en biedt deze geen garantie aan vreemdelingen dat zij na een strafrechtelijke detentie niet in bewaring zullen worden gesteld.

1.2. De vreemdeling is met ingang van 16 augustus 2012 strafrechtelijk gedetineerd. Bij besluit van 21 november 2012 is hij aansluitend krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 in bewaring gesteld.

1.3. Niet in geschil is dat de einddatum van de strafrechtelijke detentie eerst bij vonnis van de politierechter van 23 oktober 2012 bekend is geworden. Op 8 november 2012 heeft de staatssecretaris met de vreemdeling een eerste vertrekgesprek gevoerd. Voorts heeft de staatssecretaris op 12 november 2012 geïnformeerd naar de mogelijkheden om ongedocumenteerde vreemdelingen die stellen over de Cubaanse nationaliteit te beschikken, bij de autoriteiten van Cuba te presenteren. Op 13 november 2012 heeft de staatssecretaris een tweede vertrekgesprek met de vreemdeling gevoerd. Ten slotte heeft op 21 november 2012 telefonisch contact plaatsgevonden met het Bureau Dublin, teneinde de mogelijkheden van uitzetting naar België te onderzoeken.

Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat, gelet op de duur van de strafrechtelijke detentie, de staatssecretaris de volgens paragraaf A6/5.3.7.1. van de Vc 2000 op hem rustende inspanningsverplichting onvoldoende is nagekomen.

Grief 1 slaagt in zoverre.

2. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen de staatssecretaris overigens aanvoert, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 21 november 2012 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

3. De vreemdeling heeft betoogd dat de staatssecretaris onvoldoende heeft toegelicht waarom de bewaringsgronden in zijn geval nopen tot de conclusie dat een risico bestaat dat hij zich aan het toezicht zal onttrekken dan wel dat hij de voorbereiding van het vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert.

3.1. In het besluit van 21 november 2012 heeft de staatssecretaris aan de hiervoor weergegeven conclusie ten grondslag gelegd dat de vreemdeling:

- a) Nederland niet op de voorgeschreven wijze is binnengekomen en zich in strijd met de vreemdelingenwetgeving gedurende enige tijd aan het toezicht op vreemdelingen heeft onttrokken;
- b) zich niet aan één of meer andere voor hem geldende verplichtingen heeft gehouden als bedoeld in hoofdstuk 4 van het Vreemdelingenbesluit 2000;
- c) in het Nederlandse rechtsverkeer gebruik heeft gemaakt van valse of vervalste documenten;
- d) geen vaste woon- of verblijfplaats heeft;
- e) niet beschikt over voldoende middelen van bestaan;
- f) verdachte is van enig misdrijf dan wel daarvoor is veroordeeld.

3.2. Met hetgeen de vreemdeling heeft betoogd, betwist hij niet de feitelijke juistheid van voormelde bewaringsgronden. Die gronden zijn, in hun onderlinge samenhang bezien, van dien aard dat zij in beginsel zelf reeds aanleiding geven aan te nemen dat een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken dan wel dat hij de voorbereiding van het

vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert. Aldus is in dit geval geen nadere toelichting van de staatssecretaris vereist waarom die aanname uit de gehanteerde gronden kan worden afgeleid.

Dat, naar gesteld, de vreemdeling voorafgaand aan de inbewaringstelling heeft verklaard dat hij een akte wil laten overkomen, dat hij in België werkt en dat hij het valse paspoort uitsluitend heeft gebruikt om aldaar te kunnen werken, leidt in dit geval niet tot afwijking van voormeld uitgangspunt. Daartoe wordt overwogen dat de vreemdeling op geen enkele wijze de nodige inspanningen heeft verricht om zijn terugkeer te bevorderen. Dat de vreemdeling voorafgaand aan de inbewaringstelling in strafrechtelijke detentie heeft verbleven, doet er niet aan af dat hij reeds tijdens die detentie dergelijke inspanningen had kunnen verrichten, zoals ook volgt uit hetgeen is overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 12 april 2012 in zaak nr. 201200612/1/V3 (www.raadvanstate.nl).

De beroepsgrond faalt.

4. De vreemdeling heeft verder betoogd dat de maatregel van bewaring wegens zijn medische problemen voor hem disproportioneel is.

4.1. Voor zover de vreemdeling hiermee heeft willen betogen dat de staatssecretaris een andere, maar minder dwingende maatregel dan de inbewaringstelling had moeten toepassen, kan dit betoog niet tot het ermee beoogde doel leiden. Naar volgt uit hetgeen hiervoor onder 3.2. is overwogen, kunnen de bewaringsgronden de maatregel dragen. Voorts heeft de vreemdeling reeds voorafgaand aan de inbewaringstelling verklaard dat hij niet terug wil naar Cuba. Daarnaast heeft hij zich van meerdere aliasen bediend. Onder deze omstandigheden heeft de staatssecretaris zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat bij de vreemdeling geen andere, maar minder dwingende maatregel dan de inbewaringstelling doeltreffend kon worden toegepast.

Voor zover de vreemdeling heeft willen betogen dat hij wegens medische problemen detentieongeschikt is, kan hij daarin niet worden gevolgd, reeds omdat hij dit betoog niet nader heeft toegelicht. De stelling van de vreemdeling dat hij volgens een arts moet worden geopereerd en dat hij medicijnen gebruikt, is hiertoe onvoldoende.

De beroepsgrond faalt.

5. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgrond komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop deze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans dientengevolge buiten het geding.

6. Gelet op het voorgaande zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 21 november 2012 ongegrond verklaren. Er is geen grond voor schadevergoeding.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 10 december 2012 in zaak nr. 12/36735;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. W.M.P. van Gemert, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

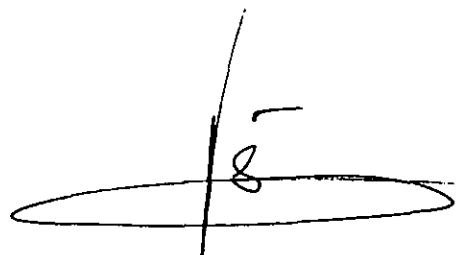
w.g. Van Gemert
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 januari 2013

565-714.

Verzonden: 18 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser